

Pyhä Martti ja Martin Luther

Pyhä Martti, Martinus Toursilainen (316-397), on yksi keskiajan rakastetuimpia pyhimyksiä. Hänet tunnetaan maailman köyhien ja vaivaisten suojelijana ja kristillisen veljeyden esikuvana. Legenda kertoo, että hän oli roomalaisen armeijan sotilas, joka kylmänä talvi-iltana kohtasi kerjäläisen Amiensin kaupungin porteilla Ranskassa. Hänellä ei ollut mukanaan ruokaa eikä rahaa, joten hän halkaisi miekallaan viittansa ja antoi siitä toisen puolen palelevalle miehelle. Seuraavana yönä hän näki unen, että Jeesus oli ollut tuon kerjäläisen hahmossa. Hän otti kasteen, erosi armeijan palveluksesta ja ryhtyi lähetystyöntekijäksi. Hänestä tuli Toursin piispa vuonna 371. Toursissa hän kuoli 11. marraskuuta vuonna 397.

Martin Luther (1483-1546) syntyi 10. marraskuuta, ja seuraavana pyhimyksen päivänä, joka oli Pyhän Martin päivä 11. marraskuuta, hänet kastettiin. Luther, joka työskenteli yliopistoprofessorina Wittenbergissä, käänsi Uuden Testamentin saksaksi, kansan kielelle. Martin Luther, Uuden Testamentin saksantaja ja myös Agricolan opettaja, toimi Wittenbergin yliopistossa professorina. Hän taisteli katolisen kirkon epäkohtia vastaan, mikä aiheutti kiivasta kuohuntaa. Luther joutui piiloutumaan Wartburgiin, mutta uskonpuhdistus oli jo päässyt valloilleen ja sai jalansijan monissa Saksan alueen valtioissa sekä Pohjoismaissa. Martin Luther ei pitänyt pyhimysten palvontaa sopivana, joten mm. siitä ja aneakupasta luovuttiin kaikissa protestanttisissa kirkkokunnissa.

Martinpäivän perinteitä

Martinpäivän perinteet poikkeavat toisistaan eri puolilla Eurooppaa, mutta tavallisesti Martinpäivänä lapset tuovat lyhtykulkueessa valoa kaduille, poltetaan Martinpäivän kokkoa, syödään Martinpäivän hanhea ja erilaisia päivän perinteisiin kuuluvia pullia, sekä esitetään näytelmiä, jotka pohjautuvat Pyhän Martin ja kerjäläisen kohtaamiseen. Usein lapset myös vaeltavat lyhtyjien kanssa talosta taloon, joissa he laulavat lyhtylauluja ja saavat esityksestään palkkioksi karamelleja tai muuta pientä naposteltavaa. Martinpäivää vietetään muun muassa Saksassa, Ranskassa, Italiassa, Portugalissa ja Englannissa, sekä monissa muissa maissa.

Martinpäivän lyhtykulkuetta johtaa usein hevosella ratsastava Pyhä Martti, jolla on seurassaan kerjäläinen ja Martin Luther. Heitä seuraavat lapset, jotka kantavat lyhtyjä käsissään ja laulavat lyhtylauluja.

Martinpäivän tulet tuovat symbolisesti valoa pimeyteen. Samalla ne puhdistavat vanhan vuoden synnit. Moni paikoin poltetaan kokkoa, mutta myös lyhtykulkue saattaa olla ainoa valon tuoja.

Martinpäivän hanhi on vanha kansanperinne. Martinpäivänä alkoi maanviljelijöillä uusi tilivuosi: palvelusväki sai palkkansa, maista solmittiin vuokrasopimukset, jne. Eläimet, joita ei ollut varaa ruokkia talven yli, teurastettiin, ja myös hanhet kuuluivat näihin eläimiin. Niinpä muodostuikin perinteeksi hanhen syöminen Martinpäivänä, sillä herkuttelun jälkeen alkoi adventin paasto. Teurastettu hanhi, olki- ja viljapukit karkottivat myös pahat henget saadusta sadosta.

Martinpäivän näytelmä pohjautuu legendaan Pyhästä Martista, joka halkaisi miekallaan viittansa ja antoi siitä toisen puolen kerjäläiselle. Martinpäivä on 1800-luvulta ollut erityisesti lasten juhla. Osin historialliset tapahtumat tuodaan nykypäivään ja näytetään, kuinka vielä tänäänkin lapsi voi "jakaa viittansa", kuten Pyhä Martti aikoinaan teki.

Martinpäivän leivonnaisista tunnetuimpia ovat Martinpäivän sarvet. Tarkoituksena on jakaa leipä toisten kanssa. Joillakin protestanttisilla alueilla näitä nimitetään myös "Lutherin sämpylöiksi". Leivonnaisten nimitykset vaihtelevat sen mukaan, muistetaanko Pyhää Marttia vaiko Martin Lutheria. Martinpäivänä saatetaan yhtä hyvin tarjota myös rinkiä tai piippusuisia pullaukkoja.

Pyhä Martti, Legenda

Pyhä Martti, mahtava piispa,
yli ratsasti Ranskanmaan,
jalo alla jalkova orhi,
kaks knaappia seurassaan.

Tuli ryöväri vastahan tiellä:
"Hei, henki tai kukkaro!"
Pyhä Martti, mahtava piispa,
pään herjalta halkaisi jo.

Taas eespäin ratsahat rientää;
puri pakkanen ytimiin,
hevon harja huurtehin hohtaa,
jää kasvavi kannuksiin.

Lyhyt päivä maillehen vaipuu.
Tuli vastahan matkamies,
kodin onni ei kukkinut hälle,
ei vilkkunut lempeä lies.

Hän matkamies oli mieron
avojalkainen, avopää,
ei varrellaan edes vaippaa
vilutuudessa lämmittävää.

Hän kurkottaa käden sairaan:
"Ropo köyhälle, herra, suo!"
Pyhä Martti, mahtava piispa,
nyt knaappinsa viittaa luo.

Rovon köyhälle tarjota tahtoo.
Tuo virkkavi knaappi näin:
"Jo kukkaro tyhjä on, herra,
vaikk' kääntäisit nurinpäin.

Kaikk' annettu ammoin on kulta,
myös ehtynyt kupari on,
on meilläkin kylmä ja nälkä,
tie eessämme loppumaton."

Pyhä Martti, mahtava piispa,
ei miettinyt kauempaa,
löi kahtia viittansa kalliin:
palan suuremman kerjuri saa.

Taas eespäin ratsahat rientää;
puri pakkanen ytimiin,
yön taivas tähtihin ratkee,
mut tähdissä kuiskailtiin:

"Kunis ratsastaa Pyhä Martti,
sinis järkkyvät sydänten jäät,
sinis kerjurilla on suojaa
ja putoo konnien päät."

- Eino Leino (1878 - 1926) -

Marttilan kirkkoherrakunnan 500 -vuotisjuhlaan

Helsinki 1909, J. Simeliuksen Perillisten Kirjapaino-osakeyhtiö
sivulta <http://www.marttila.fi/Default.aspx?id=323737>

Pyhä Martti ja kerjäläinen

Olipa kerran Pyhä Martti, joka rakasti lähimmäisiään koko sydämeästään. Hän eli kauan, kauan sitten Unkarissa, jossa hänen isänsä palveli roomalaisena sotilaana. Isä rakasti työtään sotilaana, joten hän ajatteli, että hänen poikansakin pitäisi ruveta sotilaaksi. Martti vain ei pitänyt ajatuksesta ollenkaan, sillä Martti kävi paljon mieluummin kirkossa rukoilemassa. Hänen vanhempansa eivät ymmärtäneet, miksi hän teki niin, sillä he eivät uskoneet Jeesukseen. Niinpä he pitivät hänen kirkonkäyntiään täysin turhana.

Isän tahto toteutui ja viisitoistavuotiaana Martista sitten tuli sotilas. Hän sai miekan, hevosen ja lämpimän sotilasmanttelin, samanlaisen kuin hänen isälläänkin.

Eräänä hyytävän kylmänä iltana Martti ratsasti Ranskassa Amiensin kaupunkiin. Matka oli hyvin pitkä, ja Martti oli iloinen, että hän saattoi kietoutua lämpimään viittansa.

Kun hän lähestyi kaupungin portteja, hän huomasi yhtäkkiä tumman hahmon portin vieressä istumassa.

Martti ratsasti hahmon luo, ja näki miehen, jolla oli yllään vain ohuet, repaleiset vaatteet. Miestä paleli, sillä hän oli istunut viimassa jo pitkään.

Martin nähdessään mies huudahti: "Ole kiltti, auta minua!" Hän oli anellut apua jo monilta ohikulkijoilta, mutta kukaan ei ollut kiinnittänyt häneen huomiota, vaan kaikki olivat vain jatkaneet matkaansa.

Martin tuli sääli kerjäläistä. Niinpä hän otti viittansa ja halkaisi sen miekallaan kahtia. Toisen puolen hän kietoi kerjäläisen ympärille ja toisen piti itsellään. Nyt ei kummankaan tarvinnut olla viluissaan.

Martti oli iloinen, kun oli voinut auttaa kerjäläistä. Hän ei jäänyt odottamaan kiitosta, vaan karautti ratsullaan saman tien matkoihinsa.

Katkelma kirjasta: „Martinsheft in der Gemeinde“, toimittanut Bonifatiuswerk, Paderborn 1975, 2. painos 1988.

Teksti sivulta: <http://www.martin-von-tours.de/literatur/kindervortrag.html>.

Pyhä Martti halkaisee viittansa

Niinä aikoina, kun Pyhä Martti eli, keisari oli säätänyt, että kaikkien sotilaiden poikien oli myös astuttava isänsä ammattiin. Niinpä myös Martin täytyi, vastoin tahtoaan, 15 vuoden iässä liittyä armeijaan. Marttia ei ollut vielä kastettu kristityksi. Siitä huolimatta hän käyttäytyi eri tavalla kuin muut sotilaat – hän oli kiltti tovereilleen, ja rakasti lähimmäisiään. Hän oli paljon kärsivällisempi ja vaatimattomampi kuin toiset. Hänen toverinsa kunnioittivat häntä, ja heidän mielestään hän muistutti jo silloin enemmän munkkia kuin sotilasta. Vaikka hän ei ollut vielä saanut kastetta, hän eli kuin kristitty: kävi sairaiden luona, auttoi köyhiä, ruokki nälkäisiä. Palkastaan hän jätti itselleen vain sen verran, että se juuri ja juuri riitti hänen päivittäisiin tarpeisiinsa.

Eräänä hyytävän kylmänä päivänä Martti oli ratsastamassa. Hänellä oli mukanaan vain aseensa ja yksinkertainen sotilasviittansa. Silloin hän huomasi Amiensin kaupungin porteilla kerjäläisen, jolla oli vain ohuet, repaleiset vaatteet yllään. Kerjäläinen anoi ohi kulkevilta ihmisiltä apua, mutta turhaan. Martti ymmärsi, että hänen täytyi auttaa kerjäläistä.

Mutta mitä hän voisi tehdä? Eihän hänellä ollut mukanaan kuin sotilasviittansa. Niinpä hän otti miekkansa ja halkaisi viitan kahtia. Toisen puolen hän antoi kerjäläiselle, ja kietoutui sitten itse toiseen puolikkaaseen. Ympäriällä olevat ihmiset purskahtivat nauruun, niin hullunkuriselta Martti näytti puolikkaassa viitassaan. Monet kuitenkin häpesivät, etteivät itse olleet auttaneet kerjäläistä, vaikka he olivat paljon varakkaampia kuin Martti.

Seuraavana yönä Martti näki unen, että Kristuksella oli yllään hänen sotilasviittansa puolikas, jonka hän oli antanut kerjäläiselle. Unessa hänen käskettiin katsoa miestä ja viittaa tarkasti. Silloin Martti kuuli Jeesuksen sanovan kuuluvalla äänellä ympärillä seisovalle enkelten joukolla: ”Martti, jota ei vielä ole kastettu, on pukeutunut ylleni tämän viitan.” Jeesus Kristus muisti sen, mitä hän kerran oli sanonut: ”Totisesti: kaiken, minkä te olette tehneet yhdelle näistä vähäisimmistä veljistäni, sen te olette tehneet minulle.” (Matt. 25, 40.) Jeesus paljasti, että hän oli ollut kerjäläinen, jolle Martti oli antanut viittansa puolikkaan. Osoittaakseen, kuinka arvokas teko oli, hän näyttäytyi viitta yllään Martille unessa.

Martti ei rehennellyt unellaan, vaan ymmärsi, että hänen hyvä tekonsa oli Jumalan johdatusta, ja hän otti pyhän kasteen 18-vuotiaana.

Lyhtysatu

Olipa kerran tyttö, joka käveli tietä pitkin ja kantoi iloiten valoa lyhdyssä.

- lyhtylaulu -

Mutta sitten nousi tuulenpuuska, joka puhalsi lyhdyn sammuksiin. "Voi", sanoi tyttö surullisena, "kuka sytyttää lyhtyni uudelleen?" Vaikka hän kuinka katseli ympärilleen, ei hän nähnyt ketään, joka olisi auttanut häntä. Silloin kuului polulta kuivien lehtien joukosta rapinaa. Mikä se siellä tepsuttelee, kuljeskelee? Siili se on, pieni piikikäs otus.

"Voi kiltti siili", sanoi tyttö, "tuuli on puhaltanut lyhtyni sammuksiin, kuka sen sytyttäisi uudelleen?" "En tiedä", siili vastasi, "kysy muilta, en voi enää viipyä, on kiire, kiire kotiin lapsieni luo." Niin tyttö jatkoi matkaansa. Mutta mikä se siellä tulee ja mur-mur-murisee? Sehän on karhuvaari.

"Voi kiltti karhu, tuuli on puhaltanut lyhtyni sammuksiin, kuka sytyttäisi sen uudelleen?" Karhu keinuttaa suurta karvaista päätään: "En tiedä, kysy muilta. Olen väsynyt, minun täytyy levätä, nukkua, mur-mur."

Ja kukapa siellä hiipii hiljaa ruohikossa? Ovela kettu. Se nostaa kuononsa ilmaan ja nuuhkii. Sanoo tytölle: "Mitä sinä täällä metsässä teet? Mene vikkelahtiin kotiin. Minä haluan hiipiä ja vaania, ajat hiiret pakoon."

Tyttö istuutui kivelle ja alkoi itkeä: "Eikö sitten kukaan halua auttaa minua?" Sen kuulivat tähdet ja ne sanoivat: "Aurinkomuorilta sinun pitää kysyä, hän auttaa sinua." Silloin tyttö rohkaisi mielensä ja jatkoi matkaansa. Pian hän tuli pienen mökin luo. Mökissä istui vanha vaimo kehräämässä rugin ääressä. Tyttö sanoi: "Etkö tietäisi tietä auringon luo, etkö lähtisi mukaani?" "Minun täytyy kehrätä ahkerasti, kehrätä hienointa lankaa. Mutta lepää hiukan täällä minun luonani, sinulla on vielä pitkä matka edessäsi."

Ja kun tyttö oli levännyt, otti hän lyhtynsä ja jatkoi matkaa ja tuli toisen pienen mökin luo. Mökissä asui suutari, joka istui koputtelemassa vasaralla kenkiä. "Hyvää päivää", tervehti tyttö, "etkö tietäisi tietä auringon luo, etkö lähtisi mukaani?" "Voi ei", sanoi suutari, "minulla on paljon kenkiä korjattavana. Mutta lepää vähän luonani, sinulla on vielä pitkä matka edessäsi."

Ja kun tyttö oli levännyt, otti hän lyhtynsä ja jatkoi matkaa. Viimein hän näki kaukana korkean vuoren. Tuolla korkealla aurinko varmasti asuu, hän ajatteli ja alkoi juosta vuorta kohti kevyesti kuin peura. Matkalla hän kohtasi lapsen, joka leikki pallolla. "Tule mukaani", sanoi tyttö, "lähdemme Aurinkomuorin luo". Mutta lapsi halusi mieluummin leikkiä pallon kanssa niityllä. Silloin tyttö jatkoi matkaansa yksin ja nousi yhä korkeammalle vuorelle. Mutta sieltäkään hän ei löytänyt aurinkoa. "Minä odotan, kunnes aurinko tulee", ajatteli tyttö ja istuutui maahan. Mutta koska hän oli pitkästä matkasta väsynyt, painuivat hänen silmänsä kiinni ja hän vaipui uneen.

Mutta aurinko oli jo nähnyt tytön ja katsellut häntä kauan, ja kun tuli ilta, kumartui aurinko taivaalta tytön puoleen ja sytytti hänen lyhtynsä. Silloin tyttö heräsi. "Voi, minun lyhtyni palaa jälleen!", hän iloitsi, hyppäsi ylös ja lähti iloisena jatkamaan matkaan.

Ja taas hän tapasi lapsen. "Minun palloni on kadonnut", sanoi lapsi. "Odota, minä valaisen lyhdylläni", sanoi tyttö. "Siellä se on", huusi lapsi ja juoksi laulaen tiehensä.

Tyttö jatkoi matkaansa alas laaksoon, kunnes tuli uudelleen suutarin talon luo. Suutari istui surullisena tuvassa: "Tuleni on sammunut ja käteni ovat kylmästä niin kankeat, etten voi korjata kenkiä." "Minä sytytän lyhdylläni tulen uudelleen", sanoi tyttö. Niin hän teki, ja suutari lämmitteli käsiään ja sai taas ahkerasti ommella ja koputella kenkiä.

Tyttö jatkoi matkaansa ja tuli taas vanhan vaimon talolle. Tuvassa oli pilkkopimeätä. "Valoni on sammunut", sanoi hän, "en voi enää kehrätä." "Minä sytytän lyhdylläni valosi", sanoi tyttö iloisesti.

Lopulta tyttö tuli metsäaukiolle, ja kaikki eläimet heräsivät lyhdyn kirkkaaseen loisteeseen. Kettu nuuski ja siristeli silmiään. Karhuvaari murisi ja painautui syvemmälle talvipesäänsä. Siili tepsutteli uteliaana lähemmäksi: "Mikä suuri valo tämä on?"

Ja pieni lyhdynkantaja, hän lähti iloisena kotiaan kohti ja lauloi: "Mä kannan lyhtyni tulta..."

Satu saatu Joensuun Steinerpäiväkotia Päivänsineltä

Martinpäivän tarinoita

Lämmin sydän avaa ovia

- Claus Peter März -

Olipa kerran – näin tarina kertoo – pieni kaupunki, jossa ihmiset elivät onnellisina. He eivät riidelleet, auttoivat toisiaan missä voivat, eivätkä jättäneet ketään pulaan. Eräänä päivänä syttyi kuitenkin suuri sota, ja pienen kaupungin asukkaat kohtasivat paljon epäonnea. Ensin tulivat sotilaat, jotka tunkeutuivat taloihin ja ryöstivät kaiken, minkä käsiinsä saivat. Sitten tulivat pakolaiset, jotka pysyivät leipää – ja ihmiset, joilla ei ollut enää mitään, eivät tieneet, miten auttaa heitä. Sitten tulivat rosvojoukot, jotka veivät kaiken jäljelle jääneen. Ihmiset olivat köyhiä, heillä ei ollut enää kerrassaan mitään.

Kun vihdoinkin koitti rauha, ja ihmiset alkoivat jälleen rakentaa talojaan ja viljellä peltojaan, kaupungin asukkaat sanoivat toisilleen: ”Tämä ei saa toistua. Me pystytämme kaupungin ympärille muurin, niin korkean, ettei kukaan voi kiivetä sen yli. Me kaivamme kaupungin ympärille vallihaudat, niin syvät, ettei kukaan voi ylittää niitä. Me rakennamme kaupunkiin portit, niin jyrkät, ettei kukaan voi murtaa niitä. Emmekä me päästä ketään tuntematonta sisään, sillä tuntemattomat ovat tuoneet meille epäonnea. Me pysymme yhdessä, ja tästä päivästä lähtien on jokainen tuntematon meidän vihollisemme. Silloin ei kukaan voi vaatia meiltä leipää, kukaan ei voi tunkeutua taloihimme, ja me saamme vihdoinkin elää rauhassa.”

He olivat hyvin peloissaan ja alkoivat heti toteuttaa suunnitelmaansa. He pystyttivät kaupungin ympärille muurin, niin korkean, ettei kukaan voinut kiivetä sen yli. He kaivoivat kaupungin ympärille vallihaudat, niin syvät, ettei kukaan voinut ylittää niitä. He rakensivat kaupungille portit, niin jyrkät, ettei kukaan voinut murtaa niitä. Ja kun he olivat valmiita, he sanoivat: ”Nyt me saamme vihdoinkin elää rauhassa.”

Aluksi toive näytti toteutuvan. Pahantekijät eivät pyrkineet kaupunkiin, sillä he tiesivät, että se oli hyvin suojattu. Matkalaiset ja kerjäläiset kiersivät kaupungin myös kaukaa. Ja jos joku joskus sattui kaupungin porteille, vartija lähetti hänet pois: ”Vieraat eivät ole tänne tervetulleita. Menkää muualle. Teistä ei ole meille hyötyä, emmekä me halua teitä tänne.”

Kaupungin maine kiiri kaikkialle valtakuntaan, eikä kukaan enää halunnutkaan käydä siellä. Asukkaat saivat olla kaikessa rauhassa. Kukaan ei häirinnyt heitä, kukaan ei välittänyt heistä, he olivat turvassa jyrkävien porttien takana. Oikeastaan heidän olisi pitänyt olla iloisia: kaupunki kuului ainoastaan heille, kadut ja talot kuuluivat ainoastaan heille, kukat kukkivat vain heille, ja kirkon kello löi tunteja vain heille. Heidän ei tarvinnut jakaa mitään kenenkään kanssa, eikä heidän tarvinnut pelätä kenenkään vievän heiltä mitään.

Mutta he eivät olleet iloisia. Pian he pistivät talojensa ovet säppiin myös toisiltaan, niin kuin he olivat teljenneet kaupungin portit vierailta.

Talojen asukkaat alkoivat pelätä, että naapurilla olisivat asiat paremmin kuin heillä itsellään. Heistä tuli epäluuloisia ja katkeria.

Eräänä päivänä tapahtui jotain kummallista:

Kaupungin porteille ilmestyi yhtäkkiä kolme lasta. Heillä oli vain lumppuja yllään, ja he näyttivät riutuneilta ja nälkäisiltä. He olivat eksyneet, ja pysyivät päästä sisään, ettei heidän tarvitsisi nääntyä nälkään. Vartijat tosin lähettivät heidät tiehensä, mutta he olivat niin väsyksissä, etteivät voineet enää liikahtakaan, vaan jäivät yöksi portille makaamaan.

Seuraavana aamuna muutamat kaupungin asukkaat eivät voineet enää antaa heidän maata siinä. Jyhkeä kaupungin portti, jota ei ollut avattu enää vuosiin, työntyi raolleen. Varovasti asukkaat toivat väsyneet lapset kaupunkiin. Yhtäkkiä kaikki alkoivat huolehtia heistä: yksi toi vaatteita, toinen ruokaa, kolmas antoi heille yösijan... Jokainen tahtoi tehdä jotakin.

Jo kolmen päivän kuluttua lapset voivat niin hyvin, että saattoivat jatkaa matkaansa. Kaupungin asukkaat antoivat heille paljon lahjoja mukaan, kiipesivät kaupungin muureille ja saattoivat heitä katseellaan, kun he pian hävisivät etäisyyteen.

Lopulta joku sanoi: "Olipa mukavaa ottaa vieraita vastaan. Aivan kuin olisi antanut suuren lahjan. Me emme saa enää linnoittautua kaupunkiimme. Meidän täytyy avata porttimme sepposen selälleen. Kaikki ovat tervetulleita kaupunkiimme." Niin he työnsivät kaupungin portit auki. Samalla he avasivat myös sydämensä muille ihmisille.

Pian he huomasivat, etteivät he vieraanvaraisuudessaan vain antaneet lahjoja, vaan vieraat toivat muassaan heille suuren lahjan — sanotaanhan, että antaessaan saa.

Katkelma kirjasta Helga Mondschein: „St. Martin“, julkaisija St. Benno-Verlag, Leipzig, 1993.
Teksti sivulta: <http://www.martin-von-tours.de/literatur/predigt.html>.

Martinpäivän rukous

Rakas Isä taivaassa, joka rakastat kaikkia ihmisiä ja tahdot, että myös me rakastamme lähimmäisiämme,

Auta ihmisiä, jotka ovat hädässä.

Anna ihmisille voimaa ja ymmärrystä auttaa köyhiä ja jakaa omastaan, kuten Martti teki.

Anna meidän jakaa iloa niille, jotka eivät pääse tänne juhlimaan kanssamme.

Anna valosi loistaa perheissämme ja päiväkodeissamme, kouluissamme ja työpaikoillamme, kaikkialla, jotta voisimme ymmärtää ja auttaa toisiamme paremmin.

Auta lapsia, jotka joutuvat elämään maanpaossa.

Poikasi Jeesus on näyttänyt, kuinka mekin voimme jakaa rakkauttasi. Opetä meitä auttamaan tarvitsevia, kuten Martti teki.

Katkelma kirjasta: „Martinsheft in der Gemeinde“, toimittanut Bonifatiuswerk, Paderborn 1975, 2. painos 1988.
Teksti sivulta: <http://www.martin-von-tours.de/literatur/fuerbitten.html>.

Martinpäivän tarinoita

Pohdittavaa

Mikä Martin teoissa on niin ihmeellistä?

Saiko Martti jotakin palkakseen, kun hän auttoi kerjäläistä?
Saiko hän rahaa, mainetta tai kunniaa?
Halusiko hän kiitosta?

Onko minun elämässäni ihmisiä, jotka auttavat minua?

Onko joku, joka tarvitsisi apuani?

Miten voin auttaa ystävää, äitiä, isää, siskoa, veljeä, mummoa, vaaria tai naapuria?

Mitä voin antaa toisille? Onko minulla jotain, mitä jakaa, niin kuin Martti jakoi viittansa?

Milloin voin auttaa? Kerran päivässä, tai sunnuntaisin, tai silloin kun ehdin, vai milloin?

Täytyisikö ihmisten selvitä yksin, ilman apua?

Mitä tarkoitetaan sanonnalla ”Ystävä hädässä tunnetaan”?

Miltä auttaminen tuntuu?
Tuleeko siitä hyvä mieli?

Onko toisen auttaminen itseltä pois?
Lisääntykö rakkaus rakastamalla?